

#لنده کیسه: د موتر غل.

#لیکوال: خواجه زی.

#اول برخه.

Ketabton.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ملگرو دا زما لومړې لنده کیسه ده البته غواړم لنده یې ولیکم او نغوړم ناول
ورڅخه جوړ کړم البته ډېر هم لنده نده او یو دوه درې برخو کې راټولېږي نو
په دې امید چې خوښ مو شې...

څلور کاله مخکې زما د کاکا موټر غلو ووتخته ويې هغه هم د ده له کور څخه، او کاکا مې ويل چې دا کار ضرور د خپلوانو دي! ځکه دا يو عام ذهنيت او فکر دې کله چې يو شئ د چا له کور غلا شې نو اول ملامت خپل او همسايه دي! نو زما کاکا هم همدغه خبره نېولې وه او ويل يې چې دا کار د کوم آشنا دې او زه يې ضرور پېدا کوم. خلاصه د خبرې دومره وگرځېدو چې بېحد خو هېڅ دليل او ثبوت يې پېدا نشو کړې چې اخير موټر چا غلا کړې؟

يوه ورځ د کاکا يو ملگري مې کاکا ته د يو تعويذ ليکونکي آدرس ورکړو او ورته ويلې وه چې يو څو روپي دغه تعويذ ليکونکې ته ورکړه نو هغه به درته غل معلوم کړي! کله چې کاکا مې دا خبره زما پلار ته وکړل نو پلار مې ډېر سخت غوسه شو او د دي کار څخه يې منع کړو خو کاکا مې کلک ملا تړلې وه ترڅو خپل د موټر غل پېدا کړې نو بغير لدې چې زما د پلار خبرو ته غوږ ونيسې هغه تعويذ ليکونکي ته لاړو.

اصل کې دا کوم ملا نه وو بلکې يو کوډگر وو، دغه کوډگر يا هم جادوگر زما د کاکا څخه سم د پوليسانو پشان اظهارات اخيستې وه او کله چې پوي شوې وو چې زما کاکا خپل پر خپلوانو شکې دې نو ورته ويلې وه چې يو ماشوم ما ته راوړه داسې ماشوم چې ستاسو زياتر خپلوان وپيژنې! او زما د بده بخت هغه وخت زما عمر د ۱۰ کالو وو او زه دومره شوخ او د پلار خبره نا اهله وم چې دا ټول کلي زه پېژندم! او مقابل کې دا ټول کلي خلک هم ما پېژندل.

خلاصه چې کاکا مې راغلو زما پسې پلار مې کور کې نه وو او زما کاکا بغير لدې چې اصل موضوع زما مور ته ووايي زه يې لځان سره بېرون ويورم او هلته يې ماته ټول خبره وکړه او راته ويې ويل: چې ۱۰۰ روپي درکوم که زما سره هغه تعويذ ليکونکې ته لار شې او هو دا خبره به بيا خپل مور او پلار ته هم نکوي.

اول کې مې هم وويل کله زه ډېر شوخ ماشوم وم نو دا خبرې هم زما د سات تېره ولو لپاره ډېر بڼه موضوع وه او له بلخوا مفتې پيسې هم راکول! هغه وخت ۱۰۰ افغانې داسې وه ماته لک ۱۰۰ زر ډالر، نو بغير له کوم چون او چرا په ډېر خوشحالي مې دا خبره د کاکا سره ومنل او د هغه تعويذ ليکونکي خوا ته

روان شو کله چې هلته لاړو نو هغه سړی زما په سر یوه سپینه توتیه واچول او زما دواړه لاسونه یې خپل په یوه لاس کې ونېول او بل لاس یې زما په سر کیخود او د یوشی پر ویلو شو او هغه به یې پر ما چوف کول..

هغه به لا دوه چوف نه وکړې چې داسې احساس مې وکړو چې یو چا شاته کش کړم او ما د زیات وېرې څخه خپل سترګې خلاصې کړې، کله چې سترګې مې خلاصې کړې نو زه په هغه کوته کې نه وم! بلکې د کاکا د کور په حویلې کې وم! شاوخوا مې په حېرت وکتل توره شپه وه د ډېر وېرې څخه مې ژبه بنده راغلې وه غوښتل مې د کاکا د کور خوا ته منډه کړم خو داسې وو لکه چې پښې مې په ځمکې گنډلې وې، زه په همدې کش مکش کې لځان سره وم چې د د کاکا د کور په دیوال دوه کسان راواوړېدل او د کاکا د موټر خوا ته رانږدې شول د هغوی په رانږدې کېدلو ما د هغوي څهرې ولېدې!

او ومې پېژندل یو حکیم الله وو زما د کاکا صمیمې ملګرې! او بل هم د کاکا د کوڅې د سر دوکاندار ظهور وو، ظهور موټر چالاند کړو او حکیم الله ورته دروازه خلاصه کړه او موټر یې له کور بهر کړو! او زه ورته هک حیران ولاړ وم چې ناڅاپه پر مخ مې د اوبو د څاڅکو پر توپدو په وحشت سره سترګې خلاصې کړې، او دا ځل زه د تعویذ لیکونکي کور کې خپل د کاکا په غیږه کې وم او هغه په وېرې سره ما ته راکتل تعویذ لیکونکې زه له کاکا څخه جلا کړم او پداسې حال کې چې زما سترګو ته څېر و وویل:

— ایا د موټر غل ډې ولېد؟

د تعویذ لیکونکې په خبره خپل د کاکا خوا ته مې وکتل هغه په هیجان او وېرې سره غبرګې سترګې زما خولې ته نیولې وه، کله چې ما د تعویذ لیکونکې په خبره خپل سر د "هو" پشان و ښوراوه نو کاکا مې په بېحد هیجان او ورخطاې زما خوا ته لږ نور هم رانږدې شو تعویذ لیکونکې بیا وویل: څوک وو؟ ایا و ډې پېژندې؟
د هغه په خبره ما یو ځل بیا خپل سر د "هو" پشان و ښوراوه چې...

دا ځل کاکا مې رامخکې شو او زما لاس یې خپل لاسونو کې ونېوه او ویې یوښتل: څوک وو؟

څو ثاني خاموش وم خو وروسته مې په کراره ورته ټول د سترګو لېدلې حال

کاکا- نه دا امکان نلرې... نه .. نه ... دا بیخې امکان نلرې حکیم الله او داسې کار؟ نه...

خو ما هېڅ نه ویل د څو دقېقو وروسته چې کاکا کامل ډاډمن شو او باور یې راغلو چې دا کار ورسره د هغه صمیمې ملګري کړې نو اوس یې وار د قسمونو او گواښونو وو! هغه تعویذ لیکونکي ته یې یو څو روپي لاس کې ورکړل او زه یې د ځان پسی کش کړم ټوله لار یې یوه خبره لا ونکړل او بېحد خفه معلومېد، حق یې درلود دا ملګري زما کاکا ته د ورور پشان وو. کله چې زموږ د کور کوڅي ته ورسېدو کاکا مې راته سل روپي په جیب کې کېخودل او د دوکاندار څخه یې یو جوس هم راته واخیست او د دې خبرې پر ویلو چې چا ته به هېڅ نه وایې زما څخه لرې شو.

زه هم په لرزانو قدمونو د کور خوا ته روان شوم کله چې ورسېدم بغیر لدې چې د مور د پوښتنو جواب ورکړم چې ویل یې: کاکا دې څه کار درسره درلود؟ او چیرته تللې واست؟ خپل د کوټې خوا ته لارم او خپل پر ځای پریوتم.... د پریوتلو سره سم خوب وړې وم نه پوهېږم سومره وخت وېده شوې وم چې د پلار په غږ مې راویښ شوم.

پلار- وه هلک پاسه دا څه وخت خوب دی؟ پاسه هیندوانه مې راوړې راڅخه په موټر کې لیاډه ووت هغه راوړه کور ته شابه. په پټو سترگو لځایه پاسېدم د بدن هر هډوکي مې جلا، جلا درد کاوه او دومره سترې وم لکه سل کیلو وزن چې زما پر اوږو بار وې، پلار راته د موټر کیلی نېولې وه په همغه خراب حال مې ورڅخه کیلې واخیست او د بانډې حویلې ته ووتم هوا تیاره وه د ماښام مونځ مخ پر قضا کېدو وو، د موټر شاته ډالۍ مې خلاصه کړه هینداونې ته مې لاس اوږد کړو تر څو راوخلم چې یو یخ شئ مې خپل په لاس احساس کړو؟ کله چې و مې کتل نو یو لاس وو؟ هغه هم بېحد سپین یوازی د لاس چمبه وه او نور لاس او کس نه راته ښکاره کېده..

د هغه لاس په لېدو بې اختیار مې له خولې چغه ووتل او غوښتل مې د کور

خوا ته منده کرم خو حرکت مې نشو کولې فکر مې کاوه يو چا د پښو څخه
نېولې يم نور دومره په بدن کې مې توان نه وو چې لاندې وگورم ترڅو پوي
شم اخير زه چا يا څه شئ له پښو نيولې يم؟ او هملته ځای پر ځای د زيات
وېرې او وحشت څخه بې هوښ شوې وم...

د خبرو په بنگ بنگ لږ لږ په هوښ راغلم چې خپل د پلار غږ مې واوريده چې
زما مور ته يې په غوسه ويل: ولې دې پريخود چې احمد (زما کاکا) دي لځان
سره بوځي؟

مور مې په وېرېدلي غږ وويل: زه نو د کومه خوا خبره وم چې هغه غواړي دې
لځان سره ويسې جادوگر ته؟
او بيا په ژړا او ساندو خپل خبرو ته دوام ورکړو او ويې ويل: اې مور دې رنده
شې چې دا حال مې خپل د زړه د توتي لېدلې نه وايې.

پلار- اخ زما په گير به رانشې دا ببعقل خپل ځان خو يې په غضب گرفتار کړو
هغه رسوايې بس نه وه چې تللې و د حکيم الله د کور مخکې او د هغه بيچاره
گريوان يې نيولې وو چې تا زما موټر غلا کړې، او خبره يې تر حوزي او مرگ
کش کړه. هغه بس نه وو چې د دې هلک په سر يې هم دا بلا راوړه؟!

هوو د پلار خبره مې حق وه زما په سر سم بلا را نازل شوې وه، د هغه ورځ
وروسته مې د خير ورځ ونه لېده نه مې د شپې د هغوې د لاسه خوب درلود او
نه مې هم د ورځې د هغوې د پعضابه ولو او مضریت څخه امان. وخت ناوخت
به په سل رنگ او څهري به راته ظاهر شول او زه به يې تر مرگ وېره ولم، پلار
مې ټول موليان او قاريان راباندې وغوښتل خو زما حال ښه نشو او ورځ تر
بلې مخ په خراب کېدو وو نور راڅخه هغه د پخوا شيطنت او مضریت پاتې
وو، د ورځې به مې د مور لمنه نيولې وه د وېرې څخه او کله چې به ماښام
خپله لمن ښوره کړل نو هغه وخت د مور څنگ امن نه وو او بايد يو ډاډمن کلا
او ځای مې د پت کېدو لپاره پېدا کړې وايې..

او هغه وو زما د پلار غېږه، زما پلار د نورو پشان زيات ماشوم دوست نه وو
چې مثال مور سره لوبې وکړې، کيسې وکړې، زموږ خبرو ته غوږ ونيسې زما
پلار بيحد سخت مزاج انسان وو، د دې خبرو څخه مخکې زما ياد ته نه راځې
چې ما دی د اخترونو بغير خپل پلار ته نږدې ورغلې اوسيرم او د هغه لاس

خو دې موضوع دومره زما روحې روانې حالت خراب کړې وو چې د پلار خبرې تروش تندې او هیبت به مې په ځان اخیست او د هغه څنگ کې به وېده کېدل...

هغه جاوید چې یو وخت ورڅخه کوتري لا د ونو په سر امان نه درلود اوس خپل له سایې څخه یې لا وحشت درلود، زما د دې حال په لېدو پلار مې مجبور شو خپل له کار څخه د یو هفتې لپاره رخصت واخلي او هغه مولا چې د پلار ملگری مې ورته معرفې کړې وو او په خوست ولایت کې وو هلته لار شو، هلته په تلو څه ناڅه دمه مې راسته شوه او دومره فایده وکړل چې د پلار د کوتې او غیرې څخه خپل کوتې ته بېرته لار شم، خو هغوي په کامل توګه نه وه تللي او کله ناکله به یې ځان راښکاره کوو، خو کوم تعویذات چې راته هغه مولوي

کړې وه د دې سبب شوې وه چې ما ته رانږدې نشې، او د پخوا پشان مې تر مرګ و نه ډاره وپې..

اوس چې د هغه وختونو څخه څه کم څلور کاله تېرېږي او بیا هم کله ناکله د هغوي حضور زما زړه کې وېره خپره وې، نو خپل په یو کار مې بیحد افسوس راځي او هغه دا چې د سل روپو لپاره ما په خپل ځان داسې عذاب راوړو! خو لځان څخه مې لا زیات غوسه خپل و کاکا ته راځي زه هغه وخت ماشوم وم په ښه او بد نه پوهېدم دې خو پوهیده نو بیا ولې داسې کار زما حق کې وکړو؟

او د هغه څخه لا جالب خبره دا چې هغه ټول لېدلې شيان او خبرې چې هغه تعویذ لیکونکې کړې وه دروغ وه! او هغه موټر زما د کاکا ملګرې نه وو غلا کړې بلکې دا یو رقم چشم بندې وه چې هغه تعویذ لیکونکې وکړه او موټر ته یې چل راکړو..

د دومره وخت وروسته نه چا هغه کیسه یاد ده او نه هم هغه غلا شوې موټر! په دی مینځ کې یوازی نقصان او تاوان ما ولېد او بس....

دا زما لومړی لنډه کیسه وه نو د ویلو وروسته ضرور خپل نظر راته ووايست
چی ایا خوښ مو شو او کنه؟ او هو دا هم زما د تلگرام چینل دی دلته زه خپل
لیکل شوی او ژباړل شوی ناولونه نشر کوم نو دلته هم په راتگ مو خوشحالیږم.

<https://t.me/pashtoonovels0>

او دا هم زما شخصی ایډی

@shuhab09

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**